

Traag genoeg om te blijven

Traag genoeg om te blijven

Willy Troch

Schrijver:
Coverontwerp:
ISBN:
© <naam schrijver>

Waas

zijn pad is verlicht
in een mystieke waas

geen richting
maar een weten
dat niet vraagt

Zonder richting, met weten

Zijn pad is verlicht, maar niet zoals een lantaarn de straat verlicht, niet zoals de zon haar stralen over een landschap strooit. Het is een ander soort licht, een zacht, diffuus schijnsel dat niet van boven lijkt te komen en ook niet van opzij, maar dat als een nevel om hem heen hangt, tastbaar en tegelijk ongrijpbaar. Een mystieke waas, onverklaarbaar en vol betekenis zonder uitleg. Hij voelt het eerder dan dat hij het ziet, alsof het hem omhult met een stilte die luider spreekt dan woorden.

Er is geen richting te bekennen. Geen bordjes langs de weg, geen lijnen op de grond die zijn voeten willen sturen. Geen stem in de verte die hem roept, geen kaart in zijn hand die zegt, hierlangs. Toch is er iets dat sterker is dan alle tekens die hij ooit vertrouwde. Een weten dat zich niet laat dwingen tot logica of analyse. Het stelt geen vragen en biedt geen antwoorden, het is er gewoon, als een innerlijk kompas zonder noorden, dat zich eerder laat voelen in de borstkas dan in het hoofd.

Hij loopt niet uit overtuiging, niet omdat hij weet waar hij heen moet, niet omdat er een doel is dat hem lokt. Hij loopt omdat stil blijven staan onmogelijk geworden is. Alsof het licht zelf, die onbestemde gloed, hem in beweging zet. Niet met kracht, maar met een subtiele vanzelsprekendheid. Iets in hem zegt ja tegen dit pad, al weet hij niet wat het is of waar het eindigt. En vreemd genoeg is dat genoeg, meer dan genoeg.

Geen richting, alleen een weten dat niet vraagt. Geen vragen, alleen een stap, en dan nog een. In vertrouwen. In het duister dat verlicht is door iets wat niet gezien hoeft te worden om werkelijk te zijn.

Regen is het zout voor

regen is het zout
voor de huid van de dag
waar stilte zich vasthecht
als stof aan vensters

ze strijkt langs muren
dringt tussen naden
van wat niet meer beweegt
geen storm
geen donderslag
alleen vallen

ze raakt niet uit op droogte
niet op glans
maar op waarheid
wat breekbaar is
moet nat worden
om te bestaan

Waarheid in natte stilte

Regen is het zout dat de huid van de dag tekent, niet als smaakmaker, niet als versiering, maar als iets dat blijft hangen, een tastbaar spoor van het voorbije, het onuitgesprokene, het onuitwisbare. Niet het felle zout dat de wonden prikt, maar het trage, zeurende zout dat zich nestelt in de poriën van het licht. Het is geen begin en geen einde, maar een voortdurende aanraking, een geruis dat van ver komt en zich langzaam over alles legt. De regen komt zonder vooraankondiging. Geen brullende storm, geen dramatisch onweer, geen klank of kleur die zich opdringt. Alleen dat vallen. Het vallen als een gebaar van overgave, als een gebed zonder woorden.

Ze glijdt langs de muren met een geduld dat alleen de elementen kennen. Muren die ooit wit waren, ooit warmte droegen, maar nu niets meer doen dan staan. Ze tast af, niet met vingers maar met druppels, die eindeloos zacht neerkomen, telkens opnieuw, als een oneindige reeks pogingen om iets te begrijpen. De regen duwt zich tussen de naden van alles wat gesloten lijkt: tussen stenen die elkaar zwiingend vasthouden, tussen kozijnen die hun houtgeheugen dragen, tussen de barsten in de daken van wat ooit een thuis was. Ze zoekt de spleten op, niet om te breken, maar om te zijn waar niets anders nog komt.

Want niets beweegt. Geen gordijn dat opwaait, geen blad dat zich omdraait. Alleen dat vallen. Alsof zelfs de tijd even stilstaat om te luisteren naar het ritme van druppels die op dakranden breken, op takken blijven hangen, op vensters uitvloeien als gedachten die zich nergens kunnen vestigen.

En nee, de regen komt niet voor de droogte. Ze wil niets helen, niets laten glanzen. Ze wil niets mooier maken dan het is. Ze is niet uit op zuivering of verlossing. Ze komt niet met antwoorden of beloften. Haar bedoeling ligt dieper, en tegelijkertijd eenvoudiger: ze komt voor de waarheid. En waarheid is geen harde steen, geen helder vuur, geen blinkende spiegel. Waarheid is iets dat beweegt als je denkt dat het stilstaat. Iets dat leeft in het breekbare, dat pas zichtbaar wordt wanneer het nat is, doordrenkt, blootgesteld aan alles wat het kwetsbaar maakt.

Wat breekbaar is, moet nat worden om te bestaan. Niet om sterker te worden, maar om gezien te worden zoals het werkelijk is, zonder masker, zonder omhulsel, zonder afstand. Een nat raam verraad meer dan een helder zicht. Een nat gezicht toont meer dan een lach. In het vocht van de regen ligt een echtheid die niets probeert te verhullen.

En terwijl zij blijft vallen, blijft glijden, blijft doordringen, wordt alles wat vast leek plots zacht, poreus, tastbaar. Niet om het kapot te maken, maar om het leven erin te tonen. De regen houdt ons niet tegen, maar laat ons stilstaan. Zij fluistert, in duizend druppels tegelijk: dit is wat het is. Niets meer. Niets minder. En dat is genoeg.

Wat overblijft

wat niet gezegd wordt
blijft hangen in de lucht

een ademdeug te veel
een stap die niets raakt

alles beweegt
behalve wij

Wat blijft hangen

Wat niet wordt uitgesproken, blijft als een sluier tussen ons in hangen, onzichtbaar voor wie vluchtig kijkt, maar onmiskenbaar aanwezig voor wie blijft. Het is geen stilte, niet echt. Het is een geladen afwezigheid, een nauwelijks hoorbare echo van wat had kunnen zijn. Het is de spanning van woorden die aan de rand van de lippen zijn blijven steken, een zin die zich opbouwde in het binnenste van de borst maar nooit naar buiten kwam. Misschien uit schroom, misschien uit angst, misschien omdat we niet meer wisten wat de juiste volgorde van woorden was om iets echts te zeggen.

En zo blijven ze zweven, al die halve gedachten, al die niet-uitgesproken waarheden, dralend in de ruimte tussen jou en mij. Ze vormen een dichte atmosfeer waarin we ademhalen, alsof we telkens een restje verleden mee inademen, een snik die nooit werd gehoord, een glimlach die geen weerwoord kreeg, een fluistering die door de muren van de tijd is gedempt. Eén ademteug te veel, en het voelt alsof we iets opwekken dat we liever laten rusten. Alsof we onbewust weten: er is een grens aan wat we kunnen verzwijgen zonder zelf te verdwijnen.

We stappen voort, maar onze voeten raken niets. Geen bodem, geen richting, geen bedoeling. We bewegen ons alsof we ergens heen willen, maar de grond onder ons is zacht geworden van het zwijgen, als drijfzand dat langzaam onze sporen uitwist. Het is een wandelen zonder werkelijke beweging, een dans zonder muziek, een eindeloze herhaling van passen die nergens beginnen en nergens eindigen. We draaien rond in een kamer van stil verdriet, waar de muren luisteren maar niet antwoorden, waar elke stap slechts bevestigt dat we vastzitten in ons eigen onvermogen om elkaar werkelijk te bereiken.

Buiten raast de wereld verder, het leven beweegt zich met een vanzelfsprekende vaart. De wind strijkt langs de bomen, wolken schuiven traag maar doelgericht voorbij, de dag keert zich naar de nacht zoals hij altijd doet. Alles beweegt, mensen, seizoenen, gedachten, dromen, alles verandert, groeit, vervaagt en hervindt zich. Alleen wij staan stil. Wij, gevangen in een ogenblik dat zijn belofte niet nakwam. Wij, versteend in een gebaar dat ooit teder was, maar nu tot routine verwerd. Wij, twee lichamen in een ruimte die ooit een thuis was, maar nu slechts echo is van wat we niet meer durven zeggen.

En toch, in dat zwijgen, in die stilstand, leeft iets. Iets dat wacht. Misschien een woord. Misschien een aanraking. Misschien niets meer dan de hoop dat wat niet werd gezegd, op een dag toch zal landen. Dat het zachte stof van onze stilte zich zal neerleggen op een plek waar we weer durven ademhalen, samen.

Zonder begin

waar de dagen zich ontvouwen
als lakens op het gras

waar de tijd niet hoeft te haasten
en de zon blijft waar ze was

zingen we zonder te weten
wat het refrein precies was

een steen in de rivier
een voetstap in het zand
een kus die blijft plakken
aan de rug van je hand

dansen we zonder te weten
of het begin nog ergens was

Waar we dansen zonder begin

Daar, in een landschap dat zichzelf lijkt te vergeten, waar de dagen zich langzaam ontvouwen zoals lakens die door een zachte bries worden opgetild en neergevlijd op een veld vol zomergroen, ademt alles eenvoud. Niets hoeft vooruit. Er is geen klok die tikt, geen bel die luidt. Alleen de zon hangt hoog, als een trouwe metgezel die weigert te vertrekken, alsof ze begrijpt dat dit moment nog niet op wil houden. Haar licht glijdt langs de randen van alles wat leeft, blijft hangen in het gras, op huid, in haren, en zelfs in de ruimte tussen twee woorden die niet uitgesproken worden.

Hier, waar niemand zich afvraagt wat erna komt, is tijd een dier dat ligt te slapen onder een boom. Het beweegt enkel als je het stoort. En wij, wij hebben geen reden om het wakker te maken. We spreken met ogen halfgesloten, glimlachen met schouders, en zingen zacht, haast gedachteloos, een melodie waarvan we het refrein zijn vergeten, of misschien nooit hebben geweten. Maar het deert ons niet. De stem weet de weg, ook als de woorden ons ontglippen. En het lied, dat blijft bestaan, niet ondanks maar dankzij het onvolmaakte. Elk gemist woord wordt een versiering, een omweg naar iets dat dichterbij waarheid komt dan perfectie ooit kan brengen.

Intussen leggen we onszelf vast in kleine, bijna onopvallende gebaren: een steen in de rivier, die de stroom trotseert en tegelijkertijd deel is van het water. Een voetstap in het zand, duidelijk aanwezig en toch al bezig te verdwijnen, een herinnering aan iets dat maar één seconde duurde en toch een leven lang mee lijkt te gaan. Een kus, gedachteloos gegeven, maar nog voelbaar, plakkend aan de rug van je hand, als iets wat niet meer af te schudden is. Niet zwaar, niet lastig, maar geruststellend als een geheim dat je liever niet met woorden uitlegt.

En dan, als alles even stilvalt, als het licht nog net niet zakt maar een eerste schaduw werpt, beginnen we te bewegen. Niet met plan of richting, maar met de vanzelfsprekendheid van ademen. We dansen, alsof ons lichaam zich iets herinnert wat ons hoofd vergeten is. We dansen zonder te weten of er een begin was, of een reden, of een doel. Misschien zijn we allang begonnen en zijn we alleen maar doorgegaan. Misschien zijn we geboren in het midden van een lied en is dat precies genoeg.

Ergens in ons beweegt iets mee met de wind, iets ouds, iets zachts, iets dat niet wil weten van grenzen of kaders. En daarin vinden we elkaar, in een ruimte zonder tijd, zonder vragen. Alleen de beweging, alleen het nu, alleen dit warme, langgerekte niets dat aanvoelt als alles.